

ВІКТОР ДОМОНТОВИЧ

НАЙКРАЩІ ТВОРИ

БЕЗ ҐРУНТУ
ДОКТОР СЕРАФІКУС
ДІВЧИНА З ВЕДМЕДИКОМ
ТА ІНШІ

Віктор Домонтович

Найкращі твори

**Без ґрунту, Доктор
Серафікус, Дівчина з
ведмедиком та інші**

Ця збірка творів Віктора Домонтовича пропонує читачам унікальну можливість зануритися в світ його літературної майстерності. Книга включає визначні романи та повісті, такі як «Без ґрунту», «Доктор Серафікус» та «Дівчина з ведмедиком», що відображають глибокі психологічні та соціальні проблеми. Легкість стилю, поєднана з глибокою філософською думкою, робить ці твори особливими та незабутніми. Ця антологія стане справжнім відкриттям для шанувальників української класичної літератури та всіх, хто прагне пізнати витонченість слова Домонтовича.

*Publisher: Andrii Ponomarenko © Ukraine
Kyiv 2024
ISBN: 978-617-8454-25-8*

Доктор Серафікус

Розділ 1

Мінливо й мляво перебігають світлі струмки по великій круглій фонтанній мушлі. Зміна білявих струмків в абстрактних арабесках тіней розбиває увагу своєю безпредметністю. Перебіг тіней, падіння бризок, плюскіт води символізують для Комахи усталений спочинок на півгодини в скверику, коли він, напрацювавшись у бібліотеці, повертається додому. Після врочистої мовчазності бібліотеки, де лунке шепотіння й рип пера виростають у погрозу уявленої катастрофи, після книжкової тиші, коли біла одноманітність прямокутників паперу, книжок, лискованої площини стола замикає в собі обрії вражень, — зелень дерев і дитячий метушливий галас заспокоюють. Галас заспокоює тим, що дратує.

Ірця біжить, підстрибуючи, назустріч:

— Дядько Комаха прийшов. Дядько Комаха! Добридень, дядю Комахо!

Дядя Комаха обережно стискує маленьку руку, кладе свого портфеля з книжками на лавку й сідає.

— Добридень, Ірцю! Як ти себе почуваєш?

— Дякую, дядю Комахо. Гаразд. Покажи, які в тебе сьогодні книжки.

Власне, її цікавлять не книжки, а малюнки. Ірці байдуже, що дивитись, аби дивитись. Вона охоче переглядатиме й праці акад. Павлова, і рошерівський «Mythologisches Lexikon», і атлас мікенських розкопин, і таблиці з уламками посуду в трипільському УАН-івському збірнику, і портрет Ервіна Роде або Федора Вовка.

В Ірці досить розвинене почуття умовності, щоб на свої запитання задовольнитися з тих двох відповідей і пояснень, які вона дістає від дяді Комахи, дарма що деякі з цих відповідей межують із знущанням.

— Що це? — питає Ірця, показуючи малюнок доби палеоліту, де на камінці вирізьблено не то ведмедя з головою коняки, не то коняку з лапами ведмедя.

— Це, — пояснює Комаха з щирою й непідробленою сумлінністю людини, що звикла ніколи не зважати на аудиторію, — це рінерит з оріньякської стоянки Реб'єр.

Дівчина одриває голову від книжки, щоб подивитись, чи він жартує, чи ні. Упевнившись, що він говорить серйозно, і, муслячи п'ятерицю слиною, вона перегортає сторінки далі. Людські постаті в тваринних машкарах, подібні на американських мавпочок з дротяними ніжками,